

in te besede je treba iztrebiti, izbiti narodu iz glave, pa bode rešen. Melodija naj ostane in naj se poje tudi v cerkvi. Tako so duhovniki podtikali v narodno melodijo drugo besedilo; odredili so in ukazali, da se mora namesto: „Hranila devojka tri sine sokole“, peti: „Zdrava zvezda morska (ave stella maris)“; namesto: „Igralo kolo široko“ se je pelo v cerkvi: „Oj ti gospa odičena (O virgo gloriosa)“; namesto lepe narodne pesmi: „Lepo mi poje črni kos“ se je moralo peti: „Smiluj se meni, o bože!“

(Dalje prih.)



Samo par hipov . . .

Samo par hipov, pa je šla
vsa tista blažena mladost —
in ž njo so šle vse mlade sanje,
vsa tiha sreča in radost.

In smeh na ustnah — jok v očeh —
kaj večnosti za to je mar —
veselje, žalost — senci dve —
življenje celo — hipov par . . .

Kot blisek bega večni čas,
zdaj tvori, zdaj podira v grob,
spomine pušča nam samo
iz davnih kratkohipnih dob.

In če je bilo, kaj zato —
kaj večnosti je hipov par —
s koraki trdimi naprej,
mladosti sanj — kaj mi je mar!

Helen Helenov.

